

Amerikama kaupmees küsis nore mehhe käest, kes ennast temma tenistusse pakkus: „Kui palju palka küsivad sa nädala eest?“ — Noormees kostis: „Kui rahhalaeka wõtti minno käes seisab, siis küsin 25 rubla; agga ilma selleta, siis küsin 50 rubla.“

Tenija tüddar lapse mõtted.

Kui ma nenda omma elloluguga järrele mõtlen, siis ei olle se muud, kui paljas waew, murre ja hädda: Pea ollen pesse-künnal, pea leiwakünnal, pea parrandaid pessemas, pea saapaid puhastamas, pea wet kandmas ja puid tomas ja nenda hommikust õhtuni, ööd ja päwad, nädala läbbi; ja keige selle eest ei sa ma muud, kui taplust, söimamist ja halletanud leiba ja mädanend lihha! sedda ei pea ma mitte kaua wasto! Kui hea on jälle meie ammel: hommiko maggab temma ni kaua, kui ta tahhab, kui ülles ärkab, saab kohhe kohwi ja sööb saksa laua peäl sedda, mis nemmad isse söwad ja joob weel mõnne klasi jodawat wiina ja head õllut; keigel päwal ei te temma muud, kui naerab ja laulab. Ma tean, mis ma teen,

toa-tüdrukus ma ennam ei jä, ma tahhan ta ammeks jada.

Wahhest rikkub töö ja teggo

Tüddar lapse ello luguga,
 Kui ta leiba wannemad
 Tedda kurjast sundiwad,
 Eht ka tõstwad tübja kättra,
 Siis ta waene tüddib ärra
 Ja ei holi ommest auust,
 Eiga ennam heast nõust;
 Taplustest ta ärra tüddib
 Kurb meel temma rindus tüddib
 Jaga pääw, mis tulleb ees,
 On ta südda wallo sees,
 Ja kui santi toito sööb,
 Siis ta leiwast lahti lööb,
 Küüd ei tea hakkatust,
 Wimaks leiab hukkatus!

Üks kenna ja noor Judi tüddar lapse istus pulma laudas ja jämme lihunik temma kõrwas, kes omma ello wiisi polest kuulust roppu suuga mees olli. Judi tüdruk aigutas mitto korda ühhe teise järrele ja unustas kät su ette panna. Kui lihunik sedda näggi, hüdis kaunist karmeste: „Oh, o! mo armas kenna laps, ärra söög mind mitte ärra!“ — „Oh ei“, kostis